

ALEXANDRE JARDIN

FANFAN

♥
CAN

ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
NECLÂ İŞİK

Alexandre Jardin
FANFAN

Can Yayınları: 681
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 275

Fanfan, Alexandre Jardin
© Charles-Henri Flammarion
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 1994
Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: 1996
2. basım: Eylül 2008

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzeltili: S. Asaf Taneri

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-510-686-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Alexandre Jardin
FANFAN

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
NECLÂ İŞİK

CAN YAYINLARI

**ALEXANDRE JARDIN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTABI**

ZEBRAİL / *roman*

Alexandre Jardin, 1964 yılında Fransa'nın Neuilly kentinde doğdu. Yazar ve senarist Pascal Jardin'in oğlu, politikacı Jean Jardin'in torunudur. Siyasal bilgiler öğrenimi gördü. 1986'da *Bille en tête* adlı romanıyla İlk Roman Ödülü'nü kazandıktan sonra, 1988'de ikinci romanı *Le Zèbre* (Zebra) ile, 1904'ten bu yana verilen ve seçici kurulu tümüyle kadınlardan oluşan Femina Ödülü'ne değer görüldü. 1990 yılında yayınlanan ve dönemin genç kuşağının kült kitabı haline gelen *Fanfan* adlı romanı Fransa'da best-seller oldu ve kısa zamanda yirmiden fazla dile çevrildi. Böylece 25 yaşında dünya dillerine en çok çevrilen unvanını elde eden Alexandre Jardin, *Fanfan* adlı romanını sinemaya da uyarlayarak ilk yönetmenlik denemesini gerçekleştirdi. *Le Petit sauvage* ve *L'île des gauchers* adlı romanları da bulunan Jardin, *Le Zubial* (Zebra) adlı romanında babası Pascal Jardin'i anlattı.

Neclâ Işık, 1947'de Kilis'te doğdu. İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli liseler, eğitim enstitüleri ve fakültelerde Fransızca öğretmenliği ve okutmanlığı yaptı. Şiir ve öykü kitapları yayınladı. Sanat ve edebiyat dergilerine araştırma ve inceleme dosyaları hazırladı. Alejo Carpentier, Julio Cortázar, Tahar Ben Jelloun, Adonis, Alexandre Jardin, Tahar Bekri, Jean Fréville gibi yazar ve şairlerin yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Babalarıma:
Pascal Jardin
Pierre Caro
Jacques Santi
Claude Sautet

*Başlangıçların anlaşılmaz
güzellikte hoş yanları vardır.*

MOLIÉRE (*Dom Juan*)

1

Âşık olma çağım gelip çattığından bu yana duyularımın tutsağı olmadan bir kadına kur yapmayı düşünüyordum. Beni taparcasına sevecek, aynı zamanda da içimdeki güçlü isteği bastırmak zorunda bırakacak erdemli bir genç kızla karşılaşmayı ne çok isterdim. Ne yazık ki, çağımızda kadınlar istek duygusunu deşeleyerek onunla oynama sanatını unutmış durumdadır. Benim de bu durumda, yeniyetmelik dönemim boyunca isteklerime gem vurmaya kendi başıma öğrenmem gerekti.

Kızları aceleye getirip yatağa atmak yerine onların yüreklerini hoplatmaya, sonra yavaş yavaş tutkunun derinliklerine çekmeye daha yatkındım. Bu amaçla, onlara kur yaparken tüm zekâmı ortaya koyuyordum.

Sevgi itiraflarını geciktirme yavaş yavaş bir alışkanlık haline geldi bende. On altı yaşımdayken tensel isteklerime birkaç haftalığına gem vurabiliyordum; dayanamaz hale gelince de bir hal çaresi buluyordum. On sekizime geldiğimde neredeyse altı ay boyunca bedensel dürtülerin baskısından kendimi kurtardığım oldu. Platonik aşklara yöneliyordum, temiz duygularına daha da bir saflık kazandırmak hoşuma gidiyordu. Bir kadın, hayal gücüne ne ölçüde sesleniyorsa, ben de isteklerime o ölçüde gem vuruyordum. Birini baştan çıkarırken yelkenleri suya indirmemek benim saplantım, vazgeçemediğim bir oyun, varlığımı canlı tutan güçlü bir edim olmuştu. Kendimi tutmak bana öylesine haz veriyordu ki gerçek zevki bu tamamlanmamış-

lık duygusunda, umudu da içinde taşıyan doyurulmamışlıkta buluyordum. Karşılığını bulamayan bir ilişkiyi düşünüyordum, öyle ki benim yörüngemle sevgilimin ki birbirine yönelik olacak, ama bizi aynı yatağa düşürmeyecekti. Yani ömür boyu sürecek bir tutkunun taşıyıcısı olacaktım.

Özlemlerimin ve davranışlarımın tuhaflığı, ailemin atasının kim olduğunu açıklayınca okurlara hiç de şaşırtıcı gelmeyecek. Bu büyük kişi, olağanüstü yazgısıyla kendi adını taşıyanlara üç yüzyıldan beri tutum ve davranışlarının benzersizliği açısından sürekli esin kaynağı olmuştur.

Adım Alexandre Crusoe. Robinson'un soyundan geliyorum ben. Serüvenini konu alan roman, gemisi karaya vurmadan önceki günlerde genç karısı Mary'den bir oğlu olduğundan söz etmez; William Crusoe'dur bu oğul. İşte onun soyundan gelen ailenin, 19. yüzyılda Fransız uyruğunu seçen kolundanız biz. Nasıl, Robinson'la ilgili bir yığın bilgi ve öykü yıllarca gizli kalmışsa, bu konudaki bilgi ve ayrıntılar da büyük amcalarımdan¹ birinin arşivinde o günden bu yana saklı kalmıştır.

Okul yıllarım boyunca benim bir kenara itilmeme neden oldu bu soyadı. Her şeyi gırgıra almakta usta olan arkadaşlarım, soyumun bu denli ünlü oluşuna akıl sır erdiremiyorlardı. Ne var ki alayları, damarlarımda birkaç damla Robinson kanı taşımaktan dolayı duyduğum gururu daha da canlı kılmaya yaradı. O zamandan bu yana kendimi farklı, kuraldışı yaşamaya zorunlu biriymişim gibi hissettim.

Bütün Crusoe'lar, kuşkusuz bir gün ta içlerinde duymuşlardır bu sesi. Babam Pascal Crusoe'nun ve dedem Jean Crusoe'nun, gençliklerinde kabına sığamayan kişiler olduklarını, tek başlarına, on kişininkine

---

¹ Frédéric Crusoe. (Ç.N.)

bedel bir yaşam isteğiyle dolu bulduklarını ve onlara çizilen yolun dışına çıktıklarını biliyorum. Kardeşlerimin hepsi de her tür sınırı aşma eğilimindedirler.

Çoğu arkadaşım benim çocukluğumu kıskanmıştır. Paris'e yüz kilometre kadar uzaklıktaki Verdelot adlı eski bir rahip evinde düzenlenen hafta sonlarına deli olurdu hepsi de. Eve o köyün adını vermiştik. Annemle babam bir haftalık gönüllü ayrılıktan sonra her cumartesi, pazar orada buluşurdu. Kadınli erkekli büyük bir arkadaş grubunu da birlikte getirirlerdi; böylece yıllar sonra tuhaf bir aile oluştu. Çoğu, ünlü kişilerdi ya da pek yakında ünlü olacaklardı. Babam oradaki atölyesinde, hiçbir işe yaramayan tuhaf nesnelere, saçma sapan eşyalar üretirdi; yetişkinler uçuk öyküler anlatır, çılgın mobilyalar yapar, poker oynar, sonra da hep birlikte yemek pişirirlerdi. Erkekler, çok güzel bir kadın olan annemi övgüleriyle göklere çıkarırlardı. Hemen anlardım, onun duygularının tekeline ellerine geçirmek için sanki yarışlılardı. Onun için roman yazdıklarını, bazılarının gözü kapalı ölüme gittiklerini, kimilerinin onun için filmler çevirdiğini sezinlerdim ya da kimileri -hiç abartmıyorum- bile bile ölüme gider ya da servet avcılığı yapar ya da servetlerini batırırlardı. Ben bu sezgiler üzerinde fazlaca durmaktan kaçınırdım. Yetişkin ve yüksek nitelikli erkekler arasındaki bu yarışın bende uyandırdığı hoş ürpermelerin tadını çıkarmakla yetinirdim.

Babam bu küçük kalabalığı etkisi altına almıştı. Geçen her dakikayı, yaşamının sanki son anıymış gibi yaşar, her hafta sonunu bir şölene dönüştürürdü. Beni ve arkadaşlarımı gecenin geç saatlerinde uyandırarak telefon şakalarına ortak ederdi. En gözde kurbanı, içişleri bakanıydı; sabahın üçünde özel hattından arayarak büyükannesi olduğumuzu söylerdik. Arkadaşlarım bir güzel dalga geçerlerdi. Sonra babam, bizleri olası bir polis baskınından korumak amacıyla evde önlemler

alırdı. Eski bir Winchester'i doldurur, pencereden birkaç el ateş ederek hayali saldırgana silahlı olduğumuz kanısını verirdik. Sonra annem ortaya çıkar, babamı azarlar ve bizleri yataklarımıza gönderirdi.

Gerçek yaşam buydu işte.

Bazen arkadaşlardan biri sorardı bana:

“Yahu bu ne hal sizin evde? Kimin nesi şu Pierre?”

“Pierre mi? Pierre işte canım,” diye yanıtlardım

onu.

“Peki ya Jacques?.”

“Jacques da bildiğiniz Jacques.”

“Yaa öyle mi?”

İçten içe sorgulanmaktan kaçınırdım. Verdelot'nun, müthiş insanları bir araya getiren bir yer olduğuna yürekten inanırdım; arkadaşlarım hafta sonlarını kendi evlerinde uyuşuk bir biçimde geçireceklerine benim çılgın ailemle birlikte olmayı yeğlediklerine göre öyleydi.

Bu görüşüm on saniye içerisinde altüst olduğunda henüz on üç yaşındaydım. Kahvaltı hazırlamış, kendi ellerimle yaptığım pastanın üzerine beyaz kremayla, “Anneler günün kutlu olsun,” yazmıştım. Sürpriz olsun diye elime tepsiyi alıp annemin odasına gittim. Yavaşça kapıyı açtım, tam “anneler günün kutlu olsun” diye neşeyle haykırmaya hazırlanıyordum ki, annemin üzerinde bir adam gördüm. Babam değildi bu adam ve yatağın üstüne yanlışlıkla düşmüş bir hali de yoktu.

İşte o an Verdelot'nun öteki yüzünü görmüş oldum. Soru sormama gerek kalmadan bütün yanıtları almıştım. O sabahtan bu yana, erkekliğimi, dingin dünyamı altüst eden bir düşman gibi görmekten alıkoymadım kendimi. Artık istemeye istemeye gider oldum Verdelot'ya.

Daha sonraları, babamın, mesleği konusunda bana verdiği bilgiler, beni iyice oradan koparmış oldu. Daha kötüsünü bulamamış olacak ki tutup senaryo yazarı

olmuştı ve roman konularını andıran kendi serüvenlerinin, yazdığı her şeyi abartılı duygularla beslediğini öne sürüyordu. Verdelot'ya çağırdığı kadınlar onun sevgilileriydi. Peki annemle oynadığı oyun neyin nesiydi? Bilmek istemiyordum. Düş gücünü uyarmak bakımından yöntemi harikaydı, ama bayağılıkları beni korkutuyordu; bu duygu, ben on beşime vardığımda hastalıklı bir hal aldı. O yıl babam kanser oldu, az daha öbür dünyayı boyluyordu. Hovardalık denen şey gözümde ölümcül tehlikeyle eşanlamlıydı. Bana öyle geliyordu ki ondaki bu düzensiz yaşama biçimi, içindeki kötülüğe pek uygundu.

Böylece, ergen yaşımdan bu yana hoşuma giden kızlara, içgüdülerimden sakınarak ve hiç sona ermesini umarak kur yapmayı becermeye zorladım kendimi. Öte yandan hayvansı ve ateşli duygularım, ateşlilikleri oranında kaygılandırıyordu beni. Bütün kadınların sevgisini tekeline alma isteğimi bastırmakta zorlanıyordum. Şu içine düşüldüğünde çıkmak isteyeceğiniz, ya insanın kendisini bıraktığı ya da geri çevrileceğinden korktuğu anlarda duyulan ürperişlerin tadına doyamıyordum. Âşık olduğum zamanlarda kendimi günlük ve sıradan şeylere alışık gibi hissediyordum.

Kendilerine kur yaptığım kızlar bu tutumumdan tez elden bıkip usanıyorlardı. Bazıları ise karşı cinse ilgi duymadığımı düşünüyordu. Kimileri de beni iktidarsız sanıyordu. Onlar da benim gibi, sınır aşmak için atılım yaptığım anda içimi saran o gizil bunaltının nedenlerini düşünüp bir türlü bulamıyorlardı.

Ama ne yazık ki yaşımın gerektirdiği bütün duyguları hissediyor, bazı durumlarda bunların gereklerine boyun eğiyordum. Bu ödümler ürkütüyordu beni. Anne ve babamdaki sadakatsizliğin bir gün bende de ortaya çıkacağı korkusuna kapılarak, on altı, on yedi yaşlarındaki sevgililerimin hepsine de onlarla evlene-

ceğimi, onlara az buçuk bir gelir sağlayarak dört duvar arasına kapatmak istediğimi belirtiyordum. Hepsi de telaş içinde çabucak t y yorlardı.

O sıralarda on dokuz yaşındaydım, siyasal bilgilerde, d piyes giymiş, birine yamanmayı kafasına takmış bir kız öğrenciyle tanıştım. Birkaç ay boyunca belirli bir yöntem doğrultusunda ona kur yaptıktan sonra –eh anılar oluşacak kadar bir zaman süresi– nihayet, Laure de Chantebise’i öptüm. Ve kendimi ölünceye dek onun aşkına gömmeye karar verdim. Benim bu yaklaşımım ondaki kadınlık özlemlerini daha da pekiştirir türden-
di.

Siyasal bilgiler eğitimi gibi sağlam bir yol ile rastlantısal yol olarak kabullendiğim tiyatro arasında uzun süre kararsız kaldıktan sonra siyasal bilgiler fakültesine girmiştım. Oyunlar yazarak sahnelemeyi düşünüyordum o sıralar. Sanatsal bir serüvene atılmak için yanıp tutuşuyordum. Verdelot’da herkes oyun yazıyor ve bu oyunları bizzat oynuyorlardı. Öte yandan politikaya ilgi duyuyor ve siyasal bilgilere kapağı atıp ağırbaşı, sevimli bir kız arayıp bulmayı ve bu kızın beni içinde bulunduğum ortamdan çekip almasını umut ediyordum.

Laure de Chantebise beklentilerime tümüyle karşılık veriyordu. Erkek kardeş, kız kardeş, yeğen ve öteki akrabalar bakımından kalabalık bir soyağacının bir  yesi-ydi. Boşanma, onlarda evliliğin mantıksal bir sonucu değildi. Bir Chantebise, kilisede bağlılık yemini etmişse içtenlikle öyledir demekti. Zaten onun ailesi bazı değerlerin sürekliliğinden söz açıldığında hiç hafife almazdı.

Laure, basit istekleri olan neđeli biriydi, bu da beni rahatlatıyordu; güzel bir eve sahip olmak, Verdelot’daki aileye benzemeyen büyük bir aile kurmak. Onu dinlediđimde, dingin bir mutluluk duyuyordum, bu da bana çok çekici geliyordu. Her gün bana, törelere belli

ölçüde uymanın pek de fena olmadığını, olağan ve düzenli bir yaşam sürmenin olanaklı olduğunu gösteriyordu. Mutlu insanların hoşça geçirilmiş gecelerden, nefis anlardan oluşan bir geçmişleri olduğunu onunla birlikte keşfediyordum. Cinsel çekiciliği ve klasik dans kurslarına devam eden kızlarınkini andıran tavırları başımı döndürüyordu; genç, diri doğasını ve insana bulaşçıveren gülüşünü seviyordum. Gerçekten canımı sıkıyan tek şey vardı: Bendeki akıllı uslu erkek çocuğu maskesini bir yana fırlatmama katlanamıyordu. İçtenlikli tutumum onun canını sıkıyordu. Ruh halimiz dışında her konuda tartışmaya giriyorduk.

Ama onunla birlikteyken, damarlarımda dolaşan kandan gelen şeyden ve onun belirlediği neden-sonuç ilişkisinden kaçıp kurtulabildiğimden emindim. Varsın iki insanın bir çift oluşturduğuna inansındı, bunun bendeki tüm uçarılığı yok edeceğine olan inancımı daha da pekiştirmeme bir yararı olurdu belki. Bu yepyeni beni, daha sıkı elde tutmak için sadakatin havari-si olup çıktım. Paris'te anneminkine bitişik bir daireye yerleştik ve sonraki yaz, birlikteliğimizi yasallaştırma konusunda birtakım tasarılar yaptık.

Babam benim sağlam duygulardan hoşlanmamla dalga geçiyor ve sinirime dokunan bakışlarıyla onun oğlu olduğumu ve ondan bana geçmiş olan genlerin etkisinden kurtulamayacağımı sık sık hatırlatıyordu. Beni iyiden iyiye sinirlendirdiği anlarda, ben de artık onun tükenmiş biri olduğunu, kanımdan ailemin özünü söküp ayırdığımı, Robinsan Crusoe'dan ne geçmişse attığımı haykırıyordum yüzüne.

Annem o denli açık söylemezdi, ama onun saptamalarında incelikli bir yan yok değildi. Zaman zaman Laure ile konuşmalarında sözlerine, "Ya Alexandre seni terk ederse," ya da, "Ya bir gün Alexandre'ı aldatırsan," türünden dokundurular katıyor; aslında "ya" sözcüğünü, işin içine olasılık sokarak ifadesini yumu-

şatmak, böylelikle de beni kırmamış olmak için kullanıyordu. Bütün iyi niyetine karşın insanın, bir tutkuyu yaşam boyu sürdürebileceğine akıl erdiremiyordu.

Ben sürdürebilirdim.

Yürekteki duyguların sonsuzluğuna, yıpratıcı zamana karşın aşkın üstün geleceğine bütün benliğimle inanmak istiyordum. Bir yanda hiç yıpranmayacak türden duygulara kendini bırakmak isteyen bir romantik insan, öte yanda da atalarının geleneklerini kusan bir genç adam vardı içimde.

İşte bu nedenle daha on dokuz yaşında, yalnızca tek bir kadına bağlanmaya yeminler etmişim. O sıralar beni baştan çıkarmayı becerebilmişti Laure. Öyleyse eşim o olacaktı, ta ölüm beni alana dek; içgüdülerim mi? Canı cehenneme onların!

O günlerde, Normandiya kıyılarında bir yerde, tuhaf bir ihtiyarın, akıl hocam Bay Ti'nin işlettiği küçük bir otelde kalıyordum.

Bay Ti, hiç çocuğu olmadığından, o kepçe kulaklarını kimselere miras olarak bırakamamıştı, ama beni biçimleyip, bir düzen verirken soyunu sürdürüyormuş gibi geliyordu ona. Birkaç yıl önce seksen yaşına bastığında kendisinden daha yaşlı Maude adında bir dulla evlenmiş.

Sekiz aydan bu yana bir hafta değilse bile öteki hafta sonu, sevinçlerine katılmak, akıllarından akıl almak amacıyla mutlaka görmeye gidiyordum bu çifte kumruları. Her ikisi de tutku derecesinde düşünme meraklısıydı. Ama filozoflara öyküneceklerine, matrak geçerek, içinde aklın yolunu yitireceği dolaplar düzenlemek amacıyla zekâlarını gülmenin emrine veriyorlardı. Birbirlerini seven Bay Ti ve Maude –ki sanırım Maude hâlâ bir kadındı onun gözünde– yükselen tutkunun düşüşe geçmesinde, yalnız ve yalnız kahkahanın engelleyici bir etmen olduğu kanısındaydılar.

Onlar benim için durmuş oturmuş, benim sahip olamadığım bir aileydi, ben de onlara bir oğul gibiydim, gecikmiş ateşlerine karşın asla sahip olamayacakları biri yani.

Bir cuma akşamı, babamın arabasıyla gece yarısından sonra otele geldiğimde her yan sessiz ve uykuda gibiydi, ana yapıyı çepeçevre dolaştım. Bir tuğlanın altına saklamış oldukları anahtarla mutfağa girebil-

dim. Alışık olduğum üzere ardımdan kapıyı kapatıp anahtarı iki kez çevirdim. Mutfak masasının üzerine Maude' un bıraktığı incecik kâğıttan, yedi numaralı odanın boş olduğunu öğrendim. Acıkmıştım, buzdolabını açtım ve kendime bir tür ördek güveci hazırlamaya başladım; işte o an bir tıkırtı dikkatimi çekti. Gece nin sessizliği bu ufacık gürültüyü büyütmüş olmalıydı.

Bıçağı bırakıp, karanlık hole gittim, küçük pencerelelerden biri aralandı. Zayıf ve sessiz bir hırsız ustaca süzüldü pencereden içeri. Sıkıntı içinde, resepsiyonun ardına saklandım. Gölge öne doğru eğilip yere bir sırt çantası koydu ve hızla aydınlık mutfağa doğru ilerledi.

Yaklaştım: Bu davetsiz misafirin göğüsleri vardı. Tıpkı bir otostopçu gibi giyinmiş olan genç kıza baktığımda, bir başyapıt'la burun buruna geldiğinde insanın içini saran sarsıntıya benzer bir titreme geçirdim. Elim ayağım kesilmişti. Bu nefis görüntüde tek bir eğrilik, bir bozukluk yoktu ve ışık o anda ona şimdiye değin hiçbir kadında görmediğim bir pırıltı kazandırıyordu.

On sekizinde gösteriyordu. Yirmisinde olduğunu daha sonra öğrendim. Dış görünüşüne tam bir incelik, ancak gençlerde var olan diri, güçlü bir parlaklık hâkimdi. Düşlerime benziyordu, kurduğum bütün düşlerdeki kızlardan çok daha güzel... Şimdiye değin, insanda bu denli yoğun istek uyandırabilen bir kıızı aklımdan bile geçirmemiştım. Hayal gücümün ona katacağı tek bir şey daha yoktu. Işığa doğru ilerleyerek, "Ne yapıyorsunuz orada siz?" dedim ona, "kendinden hiç de emin olmayan bir sesle."

"Peki siz ne yapıyorsunuz?" diye sorumu yüzüme çarptı.

Şaşkınlığımdan yararlanarak suçlayıcı tonda konuşmasını sürdürdü:

"Biliyorsunuz müşterilerin mutfağa indikleri pek görülmuş şey değildir."

"Evet ama sizin işiniz nedir burada," diye kendimi

toparlayarak yineledim.

“Burası benim evim sayılır; büyükannemin evindeyim.”

“Peki ama ne diye hırsız gibi daldınız içeri?”

“Küçüklüğümden bu yana böyle yaparım. Eğer haber vermeden gelmişsem oradan girerim.”

Demek Maude’un torunuymuş.

“Sizin hırsız olmadığınızı nereden bileyim?” dedi bana, hain hain.

Ben de ona Bay Ti’nin benim için bir tür manevi baba olduğunu ve sekiz aydır ondan feyz almak için düzenli olarak otele geldiğimi anlattım. Ona Fanfan adını taktıklarını ve ihtiyar Ti’nin, kendisi için de bir büyükbaba olduğunu belirtti.

İkimiz de şaşırmıştık. Bay Ti’nin ikimize de birbirimiz hakkında bilgi vermemiş olması kafamızı iyice karıştırmıştı, ama bu durumu aydınlığa kavuşturmak isteğimiz falan da yoktu. Şu an olup biteni olabildiğince geciktirmek istemiş olabilirdi.

Fanfan’ın duru temiz bir alnı, her türden duygularını gizlemesini olanaksız kılan saydam bir teni vardı; yüzünde beliren duygu izlerini çok iyi görebiliyordum ve içimden geçenlere ters düşmüyordu hiçbiri.

Kısa sürede söyleşimize tatlı bir anlam belirsizliği karıştı, bundan hiç de masum olmayan bir zevk alıyor gibiydi Fanfan. Bu beklenmedik durumda, gecenin bir vakti karşılaşmış olmamızda harika bir yan vardı doğrusu.

Bay Ti’ye duyduğumuz ortak ve benzer sevgimizden söz ettik, uzun süreden beri aramızda hep varmış gibi gözükken uyuma şaşmadan edemedik. Ondaki incelik, yuvarlak hatlı beden çizgileri beni büyülemişti sanki. Ancak romanlarda karşılaşılan şu ışık saçan yaratıklardan biriyle yüz yüze gelmiştim sonunda. Böylesi bir genç kıza bu denli yakın olunca ne yapar insan? İşte bu soru içimi kemiriyordu. Dokunsam şim-

şekler çakardı kuşkusuz.

Ama bir yandan da beni ben yapacak olan kızı keşfetmekte olduğum duygusuna kapılıyordum belli belirsiz. Bay Ti’de gördüğüm ve çok hoşuma giden, düşüncede mizah ve ilginçlik öğelerini onda da buluyordum; ayrıca o benim, on üç yaşımıdayken Verdelot’da yitirdiğim doğallığımdı.

Mutfakta konuşmalarımız daha bir ılımlı hal aldı. Çekiciliği ve davranışları elimi ayağımı dolaştırıyordu. Laure ile birlikte içine kapandığım dingin ortamı bulandırısın istemiyordum hiç. İçimde uykuda olan, uyandırdığı o kararsız, vefasız Alexandre’dan nefret ediyordum. Ne pahasına olursa olsun anne babamdan geçen kromozomların beni yönlendirmesine izin vermek istemiyordum. İstem gücümün yardımıyla yüzüme sakın bir ifade takınmayı başardım.

Gözkapaklarımız ağırlaştığında sabahın üçüydü, oda sorunu çıktı ortaya. Otel resepsiyonunda yalnızca yedi numaranın anahtarı vardı.

Fanfan, sesinin doğal olmasına gayret ederek ve bu tür havaya bürünerek, bana odayı paylaşmamızı önerdi. Mademki iki yatak vardı, uygunsuz bir durum yok demekti. Beni iyiden iyiye çıldırtan bir saflıkla, “Hayvan değiliz ya!” dedi yüzüme karşı.

Ama ben, o gece, Fanfan yedi numaralı odada her hareketini ağırdan alarak soyunurken tam anlamıyla kösnül bir hayvandım. Elimde olmadan gizliden gizliye görüntüsünü inceliyor, neyin nesi olduğunu anlamaya çalışıyordum. Saçlarını açtı, dağıttı, bunu yaparken gömleğinin kolları kaydı kolundan aşağı, güneş ışığını içmiş gibi parlak tenini açığa çıkardı.

Bununla birlikte şahsında bunca güzelliğin toplanmış olması benim gözümde, ateşimi söndürecek bir nedendi. Belki de soğukkanlılığım sizi şaşkırtacak, ama ben, yıllar boyunca içgüdülerimi hep geri plana itmiştim ve sanki sevgi coşkularını engellemek bir dürtü

halini almıştı bende. Ayrıca Laure'u aldatmaktan da korkuyordum.

Fanfan'ı bakışlarımla okşamak bile yetip artıyordu bana. Bu canlı başyapıttan birkaç metre ötede uzanmış halde, yorganın altında hiç kıpırdamadan durarak onun varlığının bana verdiği sevinci yaşıyordum.

O gece beni eşcinsel sanan Fanfan'ın en ufak soluğunu, iç çekişini, gözlerim açık, yattığım yerden dinliyordum; aşk oyunlarının son âna kadar geciktirilmesinden doğan, sıtma ateşini andıran bir ateş sardı bedenimi. Canım çıkıyordu kösnüllükten, yüreğim beynimin yansıttıklarıyla dopdoluydu, ki bazıları benim yasaklar dünyamın baş papazının hiç de hoşuna gitmeyecek türdendi...

Sonra arzunun boğuk sesli tamtamlarının insanı nerelere dek götürebileceğini doğrusu henüz bilmiyordum.

ALEXANDRE JARDIN

FANFAN

ROMAN

Robinson Crusoe'nun soyundan gelen Alexandre Crusoe, annesiyle babasının yaşadıkları birçok aşk serüvenini bilerek büyümüştür. O yüzden, tekeşli bir yaşam sürmekte kararlıdır. Ne var ki, sıradan ve tekdüze bir kız olmasına karşın düzenli ve güven-

celi bir birliktelik vaat eden Laure ile nişanlıyken Fanfan'la tanışır ve giderek Fanfan yaşamının biricik tutkusu olur çıkar. Yine de Fanfan'ı ayartmaya kalkışmaz, çünkü aşk gerçekleşince tutkunun biteceğine inanmaktadır. Fanfan, Alexandre'ı baştan çıkarmak için her türlü yola başvuracak, böylece ortaya keyifle okunan erotik bir komedi çıkacaktır.

Son dönem Fransız edebiyatının en parlak yazarlarından biri olan **Alexandre Jardin**'in pek çok dile çevrilip beyazperdeye de uyarlanan yapıtı *Fanfan*, aşkın tatlı başlangıcını sonsuza kadar uzatmak isteyen bir genç adamın romanı.

ISBN 978-975-510-686-1

9 789755 106861

<http://www.canyayinlari.com>